

безъ тебе между тие камешни стѣни! Та не сжмъ полудѣлъ! Както обичашъ, господарю, а азъ ща да върва съ тебе».

Азъ знахъ, че да са препирамъ съ Савелича е напразно и позволихъ му да са стѣгне за пѣтъ. Слѣдъ половина часъ азъ са качихъ на своятъ добаръ конь, а Савеличъ на една дрѣгла, която му хариза единъ отъ гражданете, защото имаше вече съ какво да я храни. Ние дойдохме до градските порти; вардачето ни пропустиаха; ние излѣзохме изъ Оренбургъ.

Захвана да мрѣква. Пѣтътъ ни водеше покрай солото Бредско, дѣто бѣ са сирѣлъ Пугачовъ. Правиятъ пѣтъ бѣше затрупанъ съ снѣгъ; но по сичкото поле са виждаха конски дири, които са подпояваха сѣки день. Азъ карахъ бързо. Савеличъ едвамъ можеше да ма стига и отъ часъ на часъ ми викаше: „По-полека, господарю, за бога по-полека! Моята проклѣта дрѣгла не може да са мѣри съ твоиятъ дѣлгокраки дяволъ. Кадъ бързашъ? Добре би било, ако би отивале на свадба, а то, това и чѣкай, ние ще да туриме главите си подъ брадвата... Петре Андрѣевичъ... господарю, Петре Андрѣевичъ!... Господи владико, ще погине господарското дѣте!»

Скоро захванаха да са свѣткатъ Бредските огньове. Ние са приближихме до яровеите или до естественните твърдини на солото. Савеличъ постоянно вървеше слѣдъ мене и не прекъсваше своите жалостни моления. Азъ са надѣяхъ да забикола солото благополучно, но изведнашъ видѣхъ въ темнищата право предъ себѣ си петъ човѣка, които бѣха въоружени съ сопи: това бѣ предниятъ караулъ на Пугачовото пристанище. Насъ извикаха. Като не знахъ царолѣтъ, то искахъ млчешката да са промѣкна покрай тѣхъ; но тие тоа си часъ